

Pověsti ze Sušicka

Ještě počátkem 90. let 20. století jste mohli na sušickém náměstí potkat paní Regálovou. Její muž se stal kdysi nejdůležitějším přítelem Karla Klostermanna, který mu odkázal celé své literární dědictví.

Sušičtí byli ještě trochu zapředeni do svých renesančních dějin a místní pověsti to krásně ilustrovaly. Truňk pánům chutnal a dámy dbaly na své krajky. Přesto se se sem plížila z různých směrů smrt či zkáza a zdejší Andělíček měl plno práce se zachraňováním. Občas se v pověstech objeví košatý humor, aby hned uvolnil místo tajemným příběhům o panně Vodolance a dávných pohanských časech.

Brána Šumavy bývala vždy otevřená a lidé sem přinášeli zkazky ze širokého okolí. Tak si můžete přečíst o čarování ve mlýně Tamíř, o princezně z Krašovic či divoké jízdě ženoucí se skrze šumavské hvozdy. Naposledy do pověstí vstoupil dr. Klostermann, který zde při mostním neštěstí zachránil desítky těžce zraněných lidí. A jeden pilný žáček zdejší školy to zaznamenal pěkným slohem.

Více o autorovi Ondřeji Fibichovi na www.cestyksumave.cz

Osudné pometlo

Když má na sušickém zámku někdo umřít, zjevuje se tam bílá paní s černým závojem. Je to duch zakladatelky rodu, která byla kdysi proslulá svou lakotou. Žádný obejda či žebrák nesměl zabušit na její vrata. Jednou jeden cizí žebrák přece tloukl na dveře, načez se zlostně vyřítila zámecká paní v ruce s pometlem. V tom okamžiku klesla k zemi a duši vypustila. Ta teď musí před zámkem zametat, dokud neumře poslední potomek onoho rodu.

Josef Virgil Grohmann, Sagenbuch aus Böhmen und Mähren 1863, č. 59

Více pověstí na <https://povesti.knih-pt.cz/obsah/seznam?region=8>